

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ТАЙНАТА НА ЖИВОТА

chitanka.info

1

Баща ми почина.

Така трябваше да започне този невероятен разказ, за да завърши със следното: Аз открих тайната на смъртта.

След кончината на моя баща се отдадох на дълбоки размишления. Питам се какво се случва с хората, след като се преселят в отвъдното. От общоприетите норми става ясно, че смъртта слага край на всичко — човекът просто изчезва така, както е било преди да се роди.

Но след едни събития, които ми се случиха, аз открих истинската същност на смъртта, и това, което разбрах, е, че тя няма абсолютно нищо общо с тези общоприети норми.

Няма да описвам как ракът изяде волята на баща ми, безсънните нощи прекарани в очакване на новини от болницата, стресът при всяко телефонно позвъняване. Той почина на пети юли в болницата в град Искър. На седми го погребяхме.

Тогава аз и сестра ми учехме и работехме в София. Бях момче на двадесет и четири години, имах черна коса и сини очи, а името ми беше Стефан, но всички ме наричаха Сафи. Сестра ми Катя беше на двадесет, красива, с руса коса и сини очи. Преди да се преместим с нея в София живеехме със семейството ни в Искър — малък град в плевенска област, където за съжаление нямаше много възможности за млади хора като нас.

Въпреки че разсъждавах често върху смъртта, моите разбирания и начин на мислене бяха праволинейни, реалистични, базирани на реални обяснения. Не приемах магиите, ясновидствата, духовете и т.н. Вярвах, че те са измислени от злонамерени хора за лични и користни цели. И затова, когато майка ни каза, че има жена в близкото село Флигал, която разговаря с мъртвите, аз приех думите ѝ скептично. Сестра ми беше на същото мнение.

И все пак решихме да посетим жената. Не упорствах, може би заради състоянието на майка — все още ѝ беше тежко от загубата, а и

ако по някаква необяснима случайност тази жена наистина разговаря с мъртъвците (въпреки че бях сигурен в обратното), можех да науча някои неща за смъртта. Жената се казваше Дана. Говорех, че била интелигентна и добра жена, която вземала много малко пари за дейността си и целта ѝ е била да помага на хората. Разбрахме се да отидем при нея, когато и аз и сестра ми сме в Искър. Един ден тримата наистина се събрахме и решихме да го направим.

Беше двадесети август, когато рано сутринта се събудихме и хванахме автобуса за селото. Беше хубав, слънчев летен ден, който ни предразположи към добро настроение. Това означаваше, че или ще приема с дълбоки почитания тази ясновидка, или безмилостно ще я отрежа, доказвайки, че е лъжкия. Аз просто бях човек, който не обичаше мошениците, чиито цели бяха печалба за сметка на чуждо нещастие. Бях доста строг и критичен към тези хора. Когато аз, Катя и майка пристигнахме във Флигал и попитахме няколко човека пред местния магазин за къщата на ясновидката Дана, всички я знаеха. Затова не беше трудно да я намерим. Представляваше жълта къща на един етаж и с голям двор. Имаше няколко човека в двора, навярно и те като нас чакаха разговор с мъртви роднини или познати.

— Трябва да си чакате реда. След мен сте — каза възрастен мъж, седнал на една пейка.

— Добре — отговори майка — а става ли без предварителна резервация?

— Никой не резервира предварително — ни каза старецът — идваш и чакаш. Всеки минава за около половин час.

След малко вече водехме разговор с няколко човека:

— Дали наистина Дана говори с мъртвите? На мен ми е трудно да повярвам — попита Катя.

— И на мен ми беше трудно. Но тя говори. Говоря сега с двама починали роднини, дъщерята и мъжът ми. А преди това разговарях с майка и татко, но те изчезнаха — каза една много възрастна жена.

— Как така изчезнаха? — с любопитство попитах аз.

— Преродили са се — изрече някакъв човек, който изглеждаше на около петдесет — и там има смърт, само че смъртта отвъд означава живот на този свят.

Аз гледах с интерес към тези хора. Те говореха за живот в другия свят и за прераждане. Това означава (ако, разбира се, Дана

Ясновидката не ги лъжеше), че смъртта не е край на съществуването. А от това по логика следва, че човекът се състои от душа и тяло, като душата напуска тялото след смъртта и отива някъде. Но къде? Може би има и други светове, паралелни и подобни на нашия?

Дойде и нашият ред. Аз се напрегнах. Можех да изживея нещо, което досега не бях изживявал, от друга страна можех да хвана някой мошеник в лъжа. Аз бях доста подозрителен, с което притъпявах до известна степен първоначалната воля на такъв тип хора. Обичах тръпката, която се получава, когато хвацах лъжец и накрая му казвах истината в очите. Това ми напомняше на онази мнима ясновидка от улицата, която ми спомена, че имам магия за смърт от рус или от черен приятел, а сетне ми поиска пари, за да я развали. Аз ѝ отвърнах, че нямам руси приятели, а черните не вярват в магии, след което тя изрече, че тогава приятелката ми е вещица. Осведомих я, че нямам приятелка, приближих се до нея, взех цветята, които предлагаше, и ги разпилях на земята под смаяния ѝ поглед. Казах, че така се прави за здраве и против уроки. Рекох ѝ също, че не е зле да си намери друга работа, че тук най-много да си изяде боя. Жената ме наблюдаваше с отворена уста, без да каже нищо, а случайните хора, които се събраха около нас, ме гледаха с интерес. Напомни ми също и за оня уличен търговец, който се опита да ми пробута скапан парфюм, за който казваше, че е скъп и марков. Когато помирисах парфюма, му казах с насмешка, че по-добре ще е да пие всеки ден по малко от тези парфюми, разреден с вода, защото в подобни „ментета“ се съдържа около осемдесет процента алкохол. Това предизвика бурен смях от околните минавачи, някои от които дори ръкопляскаха. Имах още много сблъсъци с такива хора и тогава ми помагаше голямата уста. Така подхождах — с насмешка, ирония, сарказъм. Обичах да унижавам крадците и лъжците, да им показвам, че не съм глупак и няма смисъл да ме правят на такъв.

Тук, във Флигал имах чувството, че пак ще пусна в действие моята голяма уста — макар че точно в онзи момент не го исках. Хората отвън ми бяха дали надежда, че смъртта не е край на живота, че тук се крие една от връзките между този и онзи свят. Исках да е така, надявах се. Желаях отново да разговарям с баща ми, липсваше ми както на мен, така и на майка ми и сестра ми. А и можех да науча още нещо за тази мистерия, наречена смърт. При влизане в къщата, аз попитах:

— Може ли и тримата да влезем? Ние сме заедно.

Очаквах да каже „не“, за да ни вкара един по един — изтъркан номер на мнимите гадатели и ясновидци. Когато човекът е сам, той е по-благосклонен да повярва във всякакви лъжи, сервиращи от гадателя. Но ясновидката ни каза спокойно, с приятен равнодушен тон:

— Щом сте заедно и искате да разговаряте с един покойник, няма никакви проблеми. Влизайте.

Баба Дана наистина изглеждаше добра и интелигентна жена, на около шестдесет години. Дали този приятен вид не беше някакъв неин номер, да привлече повече клиенти, или просто си беше такава? След малко щях да разбера. Влязохме в нещо като коридор, в който имаше три врати. Тя отвори едната и ни покани с чаровна усмивка на лицето си. Ние пристъпихме прага на стаята. Тя беше средна като размери — около десет квадрата, а навсякъде по стените висяха амулети, накити, икони. В не голямото помещение имаше малка кръгла маса, по средата на която беше поставено стъклено кълбо с някаква прозрачна течност, приличаща на вода.

— Само да се приготвя и ще започваме. И трябва да ви кажа следното, не го забравяйте. Никога не споменавайте на мъртвите, че са мъртви! Те не знаят това, а ако им го сервирате, или ще ги загубите завинаги, или ще реагират бурно.

— Не знаят, че са мъртви, така ли? — попитах аз.

— Да, поне известно време след смъртта. Първите няколко години.

— Добре — каза майка — нека започваме.

Ясновидката седна на един стол до масата и хвана стъкленото кълбо с двете си ръце. После ни попита за името на починалия, мястото на неговата кончина, мястото, където се намира гроба му и датата на смъртта. След като ѝ отговорихме, тя ни рече:

— Сега ще изпадна в транс и ще го повикам. Не се плашете. Когато чуете, че гласът ми започва да прилича на неговия глас, започвате да говорите. Аз ще говоря от името на мъртвия.

После започна да движи ръцете си около кълбото и да върти главата си рязко. От устата ѝ излизаха неразбираеми думи. Затваряше очите си и пак ги отваряше. Видях как Катя се хвана за майка, може би се страхуваше. Мен също ме хвана страх, не знаех какво да очаквам.

След малко изражението на баба Дана доби особен, строг вид. Това изражение напомняше на татковото. Каза с по-груб глас:

— Здравейте, как сте?

— Добре сме. Борис, ти ли си?

— Аз съм, кой да е? Сега с чичо Иван косим трева (чичо Иван е починал преди десетина години). После ще сготвим попара с ръж и ще оборим пясъка — това отново беше гласът на баща ми, но той вече говореше бързо и неясно. Последните думи не бях сигурен дали бяха точно такива.

— А вие как сте? Стефан взе ли дипломата?

— Добре сме, татко — казах аз — взех си дипломата и сега търся работа по специалността в някоя банка. Иначе още работя в ресторанта.

— Браво! Браво! Сега излизам от водата и ще подготвим агнето. Най-сетне да завършиш. Майка ти какво казва?

— Доволна съм, откога го чакам този момент.

— Ще купя едно прасе и ще го опечем още днес. О, Ана, видях те преди време, не помня кога. Беше на светло, а аз в бараката. Бредих конци за въдицата...

Все още недоумявах какво говори татко. Гласът напомняше на татковия, но беше някак отвеян, бърз, често неразбираем. Споменаването на името на майка ми, на чичо му Иван и говорейки за дипломата ми, бяха достатъчно доказателство, че разговаряхме с него. Но някак си... всичко беше объркано.

— Катя, какво прави Пешо? Още ли си с него? — чу се отново гласът на баща ми.

Аз погледнах невярващо. Пешо беше първото гадже на сестра ми, когато тя беше още на петнадесет. Но тази любов отмина много бързо и след Пешо Катя имаше много приятели и гаджета.

— Аз... не... бях доскоро с Максим, но скъсахме.

— А да, Максим, а ти влезе ли в университета?

— Да, вече съм втора година — смутено отвърна тя.

Той като че ли губеше представа за времето. Пренасяше се ту в близкото минало, ту в далечното, сякаш всичко беше вчера. Накрая обаче ми каза с малко по-различен, но по-ясен тон:

— Сафи, утре си ходи с някой сутрешен влак, а не с обедния, защото ще има препятствие по пътя и ще закъснееш за работа.

Утре трябваше да съм нощна смяна. Това негово изказване ме изуми най-силно. От неясен и бърз говор, сега тези думи ги спомена разбираемо и отчетливо. Дали по някакъв начин не предсказваше бъдещето, запитах се аз?

Процедурата трая около половин час, след което отнякъде се чу силен камбанен звън и ясновидката се пробуди. С леко уморено и запъхтяно изражение, тя ни попита усмихнато:

— Успяхте ли да поговорите?

— Да — казах аз. Катя и майка също потвърдиха.

— Елате отново. Мъртвите ви помнят и отвъд. Най-лошото е ако вие ги забравите.

— Ще дойдем непременно — отвърна майка.

На другия ден хванах ранния влак и се прибрах. Вечерта по телевизията казаха, че имало някакво свлачище между София и Мездра — по маршрута, по който аз пътувах. Значи татко бе отгатнал бъдещето!

Ние продължихме да посещаваме ясновидката. В повечето случаи бяхме или аз и майка, или Катя и майка, зависи кой е по това време в Искър. Аз продължавах да си водя записки за смъртта, продължавах да чета книги в тази насока. Когато се свързвахме с татко, той всеки път беше на различни места. Дори когато казваше, че се намира в местност, която я знаем, винаги я описваше по различен начин. Също така и рязко променяше местонахождението си — в един миг е на едно място, а в следващия се намираше на друго. Много често използваше непознати думи, а понякога и цели изрази. Настроението му беше ду добро, ту не чак толкова, но някак си отвеяно, неразбираемо. Изведнъж сменяше темите на разговор, като често се преливаха две различни теми. Понякога беше в компанията на починал роднина, друг път пък казваше, че е с някой, който беше жив, но когато другият се включваше, се оказваше, че е съвсем различен човек, говорещ по други теми. Да — интересното беше, че понякога ни се включваха и други. Говорехме и с дядо, и с баба, и с непознати. Те се държаха като него — отнесено и неразбираемо. Най-странното обаче беше, че нито за миг не попита къде сме, защо не сме при него. Не споменаваше, че му липсваме — въпреки че приживе толкова много ни обичаше. От време навреме споделяше, че е виждал някой от нас, но

само толкова. А нали ни бяха предупредили, че мъртвите не знаят, че са мъртви. Някак си не се връзваше. Един ден просто го попитах:

— Татко, все пак не виждаш ли, че от много време не сме при теб? Не ти ли липсваме? Не се ли питаш какво става с нас?

— Да... — изрече смутено ясновидката с гласа на баща ми. — Да... да, така е? Къде сте? Защо така? — майка стисна силно ръката ми, вероятно бе помислила, че мога да му кажа, че е мъртъв. И затова бързо смених темата:

— И какво правиш сега, в момента?

— Садя моркови с колата... — отговори той отвеяно, без никакъв помен от смущението.

Понякога, макар и рядко, ни предупреждаваше да внимаваме с нещо, че няма да се получи. Това винаги го съобщаваше ясно и разбрано. От тези посещения при баба Дана разбирах, че има живот след смъртта, където попадаш в някакъв друг свят. Но този свят е много по-странен, по-различен, по-неясен и по-мътен от нашия. Сякаш там всичко бе разбъркано до такава степен, че никой, дори и мъртвите, не могат да разберат къде са, какво правят, какво става с тях. Те не могат да осъзнаят, че вече не са с близките си и мислят, че всичко е нормално. Вероятно и те са объркани по един или друг начин или... може би там, отвъд, има съвсем различни закони, съвсем различни стереотипи, идеологии, начин на мислене. А и предсказанията за бъдещето също бяха странни. Явно по един или друг начин мъртвите виждат или чувстват неща, които ние не можем.

Но, всичко това ми беше познато отнякъде. Не знаех откъде, нито какво е, но имах чувството, че съм го преживявал. И то неведнъж или два пъти, а често, почти непрекъснато. Не е някакъв спомен от отминал живот или преди да се родя, знаех и вярвах, че това е ключът към загадката, липсващото звено на моите теории за смъртта. Просто вече си бях съставил теория за смъртта, ала нещо много важно липсваше, някаква нишка свързваща тези аргументи бе скрита някъде в тъмното. И аз трябваше да я открия.

Открих я, и то съвсем случайно. Това, което помогна, бе едно интересно събитие, което преживяхме при поредното посещение при ясновидката. Бяхме само аз и майка, Катя си беше в София. Обаче този път разговорът с татко беше сравнително кратък и протече по следния начин:

— Борис, ти ли си? — започна майка.

— Да — чу се гласът на татко от устата на баба Дана, — какво правите?

— Ами татко, пак сме тук — отвърнах аз, — а ти какво правиш?

— Тук сме с Катя, хващаме риба в пясъка — чу се неясният глас на татко. — Искате ли да говорите с нея?

— Д... да — малко неуверено отговорих.

С майка ми се спогледахме — истина ли беше, че трябваше да говорим с нея? Очаквах, че някой непознат, объркан глас ще излезе от устата на ясновидката, но това, което чухме, ни шокира.

— Здравейте, майко, Сафи. Ние с татко се реем в полето. Много поздравя.

Това беше Катя! Гласът ѝ бе неясен и объркан, като на татко! Аз и майка хукнахме навън, оставяйки баба Дана в състоянието на транс, в което се намираще. Когато излязохме, аз взех джипсема и набрах номера на сестра ми.

Позвъняване... второ... трето... никой! Сърцето ми биеше лудо, майка ме гледеше втренчено, с израз на уплаха. Най-сетне отсреща някой вдигна:

— Ало! — беше гласът на Катя. Аз въздъхнах успокоен.

— Катя, къде си?

— В квартирата, къде да съм. Днес не съм на лекции, нито на работа.

— И какво правиш? — видях как и майка се успокои.

— Ами спях, допреди ти да ме събудиш с твоето звънене. Що се обаждаш?

— Да те чуя. Радвам се, че си добре. Чао, ще се видим в София.

— Хм, окей — Катя простена недоволно, не обичаше да я събуждат. Но важното е, че тя беше жива и здрава. Изведнъж през главата ми премина друга неприятна мисъл.

— Катя, пази се! — провикнах се по телефона, надявайки се да не е затворила.

— От какво да се пазя? — чух отново гласа ѝ, в който вече се усещаше слаба нотка напрежение.

— Не знам. Просто се пази и бъди внимателна — и натиснах червеното копче на телефона за край на разговора.

На следващия ден се върнах в София. Искрах колкото се може по-скоро да видя Катя, мислех, че тя е в опасност. Тя се бе озовала в света на мъртвите по някакъв странен начин. Но беше жива? Дали скоро нямаше да се случи нещо с нея? По моята теория за смъртта, която си бях съставил, живи хора нямаше как да съществуват в оня свят — освен може би такива като баба Дана, които просто пресъздават душите на умрелите, без да присъстват там. А Катя беше жива, макар че обърканият глас от устата на ясновидката беше нейният.

Когато пристигнах в София, сестра ми си беше вкъщи. Чудех се как да ѝ кажа какво се беше случило. Искрах да я разпитам за дните, в които не бях при нея, но тя ме изпревари:

— Вчера защо ми се обади? Не е типично за теб да ми се обаждаш по никое време, само за да ме питаш как съм и да ми казваш да се пазя? Да не се е случило нещо?

— Ами... да — и аз ѝ разказах за посещението при ясновидката. Тя ме погледна учудено и невярващо, дори леко се усмихна. След това ми рече:

— Знаеш ли, сънувах, че съм с татко на някакво място. След това отнякъде се включихте вие и започнахте да говорите с нас. Не си спомням какво, дори мисля, че не ви виждах, но знам, че говорехме отнякъде. Много странен сън, наистина.

Ахнах от удивление и възторг. Очите ми заблестяха, устните ми оформиха бляскава, широка усмивка.

АЗ БЯХ ОТКРИЛ ТАЙНАТА НА СМЪРТТА!

2

Сънищата! Точно това е ключът, липсващото звено на загадката. Когато човек сънува, той временно се прехвърля в другия свят, за да се зареди с нужната енергия. Затова след като се събудим сме по-бодри, по-ведри и по-отпочинали. Човек черпи енергия от два източника — храната и съня. Храната дава физическата енергия, а сънят — психическата. Правени са изследвания, които показват, че когато човек заспива или умира, олеква с около дванадесет грама, което не може да се обясни с теорията на Ломоносов. Единственото обяснение е в теорията за душата.

Когато човек сънува, тялото се намира в състояние на „автопилот“. Това е състоянието, в което човешката душа е напуснала тялото и се е пренесла някъде, може би в някой паралелен свят, но то продължава да работи и да осъществява обмяната на веществата чрез естествения биологичен процес дишане. След като душата се зареди с енергията, тя се връща и събужда тялото. И връщането става бързо, мигновено. Вероятно когато човек сънува, се пренася в същия този паралелен свят, в който се намират душите на мъртвите. Рядко на човек му се присънва нещо, за което е мислил през деня. Повечето от сънищата са изненадващи, неочаквани, несвързани, образите са мимолетни, променящи се, недействителни. Дори и местностите, които мисли, че сънува, са нереални, имагинерни. Рядко някой сънува реален образ, а когато това се случи обикновено сънят е пророчески, или вижда вече умрял човек. Пророческият сън е знак, че оттатък по някакъв начин се вижда бъдещето на нашия свят. Това, че повечето от сънищата не са действителни, може да се разбере от блънуванията. Макар и редки, почти винаги те са безсмислени, с неподредени, дори несъществуващи думи. Навярно човек се среща и с други сънуващи, или с вече мъртви души, но никога не си спомня точно кой и какъв човек е сънувал, а може и да е бил някой непознат, когото е трансформирал като свой близък.

Точно такъв е мъртвият свят — нереален и объркан. Това място е принудена да обитава душата след смъртта на тялото. Живее в него, черпи енергия, докато намери друго тяло и се прероди. Прераждането е доказателство за съществуването на паралелния свят.

Но какви доказателства има, че съществува прераждането?

На първо време това е първичният инстинкт. Защо новороденото, въпреки че е сляпо, намира гърдата на майката и започва да бозае? Откъде знае как да бозае, как да гълта млякото, как да използва сетивата си? Друго доказателство е инстинктът за самосъхранение — това е бързата реакция на организма в опасни ситуации. Освен него, доказателства са плачът, смехът, сексуалното привличане. По какъв начин тези неща доказват, че съществува прераждане? Ами ето така: Всяка душа има капацитет. Във всяка душа са запаметени тези инстинкти, които не изчезват след смъртта на тялото, а се предават и на следващото тяло. Почти всички останали спомени, привички, дейности, научени от живота и други, се записват в мозъка на тялото и автоматично се изтриват след смъртта му. Вероятно може да се случи и някое особено силно преживяване да се запамети и в душата, и това ще се предава на следващите тела. Някои учени се опитват да спекулират тезата, че първичните инстинкти са запаметени в ДНК-то, както наследствените гени. Това, както можете да се досетите, няма как да бъде истина. ДНК може да запамети само физическите характеристики, в никакъв случай психическите и душевните.

Когато някой жизненоважен орган от тялото престане да работи, обмяната на веществата спира и тялото престава да функционира. То става ненужно, сбор от множество свързани химични елементи. Тогава душата просто се пренася в другия свят, без да може да се върне. Сексуалното усещане е нещото, което отключва духът към бъдещото си тяло. Все още не зная, и не мога да определя по какъв начин, но съм сигурен, че сексът е тясно свързан с прераждането. Новото тяло е малко, слабо и с малък мозъчен капацитет, подвластно единствено на инстинктите си. С течение на живота и ако получава това, което е необходимо, тялото расте и се развива, както физически така и умствено.

И така — може да бъдете сигурни, че смъртта не е край на всичко. Телата са временни явления, човешкият дух е един-единствен. Но все пак има няколко въпроса, които будят съмнение.

Единият е защо светът се увеличава? В миналото хората били няколко милиона, а сега са няколко милиарда. Ако тази теория е вярна, няма ли да се свършат някой ден тези души? Така е, ако имаме предвид само хората. Обаче на тази планета има и животни, които също носят души. Животинските са с по-малък капацитет и респективно по-малки възможности. Ала светът се развива, капацитетите се увеличават с течение на много години, душите еволюират. Възможно е, понякога даже е наложително душа, която е била на животно, да се прероди в човешка. Ако сте забелязали, в най-силно увеличаващите се нации процентът на неграмотните е най-голям, стандартът на живот — много нисък, а животните в такива райони намаляват като бройка. Това може да се потвърди от много изследвания. В такъв случай е възможно и човешка душа да се прероди на животно. Все пак има много умни и интелигентни животни. Това е по-малко вероятно от предходното, но в природата винаги съществува до пет процента грешка.

Има и друг въпрос, който не е чак толкова сериозен, но хвърля в смут голяма част от хората. А той е дали в следващия живот мъжът ще си остане мъж, а жената — жена? Според мен това е почти сигурно. Душите се делят на мъжки и на женски. Мъжките имат мъжки инстинкти, а женските — женски. Примери за това са сексуалното усещане и излъчването (по-грубо за мъжа и по-нежно за жената). Защо в света жените и мъжете винаги са около петдесет на петдесет процента? Жените са малко повече на брой, заради по-голямата средна продължителност на живота, но в света се раждат повече мъже. Това се обяснява с факта, че в паралелния свят мъжките души са малко повече заради по-ранната им смърт. Тези факти не важат само за хората, а и за животните и най-важно — статуквото жени-мъже не е нарушено и никога няма да бъде. Разбира се, има и около пет процента грешка — някои мъжки души могат да се вселят в женски тела и обратно. Доказателство са част от хората с различна сексуална ориентация.

И така, уважаеми читатели, можете да бъдете спокойни, че смъртта не слага край на съществуването. Просто човек минава от едно състояние в друго, от един свят в друг. В следващия живот отново ще си ти, макар и чрез друго тяло да градиш наново същия характер. Едва ли ще се преродиш в някое насекомо, куче или човек от другия пол. Пиша ви тези редове, за да се успокоят хората, че смъртта не е толкова страшна — но не и да ви подтикна да я изберете пред живота.

Защото най-лошото на смъртта е, че тя слага край на любовта, приятелствата, роднините, децата, родителите, родното място, атмосферата, твоята собствена идентичност и т.н. А най-потискащото нещо е неизвестността. Ето защо човек не трябва да избира смъртта самоволно. Макар и да не си доволен от живота, опитай да го промениш, да го направиш по-добър. Помни, че ЖИВОТЪТ Е ХУБАВ, СТИГА ДА ЗНАЕШ КАК ДА ГО ЖИВЕЕШ! А когато Бог реши, нека да ти го отнеме. Може би така е най-добре.

Ето защо кръстих този разказ „Тайната на живота“, вместо например „Тайната на смъртта“. Защото искам да апелирам към всички: „Живейте позитивно, гледайте на живота от хубавата страна и не се страхувайте от смъртта“. ТАЗИ ТЕОРИЯ Е ВЯРНА! Можете да бъдете сигурни! За това не са нужни доказателства, защото няма как и къде да ги намерите. Обърнете се към простата логика и ще стигнете дотук. Няма друг начин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.